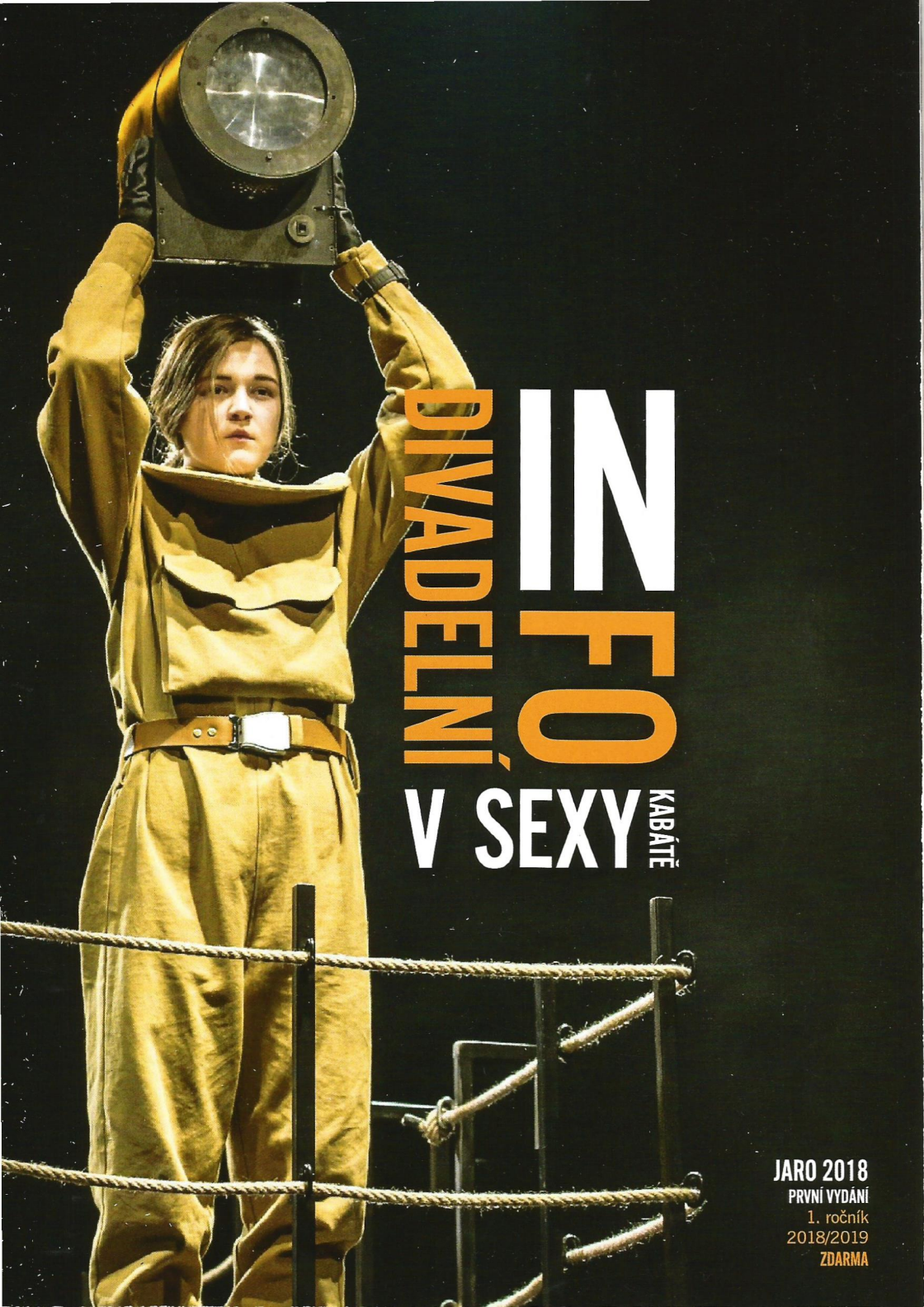

IN FO V SEXY KABÁTĚ DIVADELNÍ

JARO 2018
PRVNÍ VYDÁNÍ
1. ročník
2018/2019
ZDARMA

V DIVADLE JE ŽENSKÁ ROZHOVOR S TEREZOÚ SOCHOVOU ředitelkou divadla DISK

ŘEKNU VÁM, ŽE JSEM SE OPRAVDU SNAŽILA UDĚLAT SERIOZNÍ ROZHOVOR SE SVOU DLOUHOLETOU KAMARÁDKOU, KTERÁ JE NAVÍC MOJE NADŘÍZENÁ, A ZACHOVAT U TOHO DEKORUM. ÚPLNĚ SE MI TO NEPOVEDLO. S TEREZOÚ SOCHOVOU UŽ JSME TOTIŽ VYPILY HODNĚ VÍNA, VIDĚLY NESPOČET DIVADEL A PROKECALY DESÍTKY HODIN. A JÁ JSEM TEĎ NESMÍRNĚ RÁDA, ŽE VÁM MŮŽU ČÁST JEJÍHO ŠARMU, KOUZLA A DŮVTIPU PŘEDAT PROSTŘEDNICTVÍM NAŠÍ RUBRIKY S NÁZVEM V DIVADLE JE ŽENSKÁ.

Máš za sebou téměř celou divadelní sezonu ve funkci. Jak ji za sebe hodnotíš?

Mám pocit, že jsem pořád na úplném začátku. Vůbec mi nepřipadá, že bych stihla něco zažít, natož dokázat. Pořád přede mnou stojí tolik úkolů a výzev, že mi z toho jde občas hlava kolem. Nechci teď mluvit nějak konkrétně, ale za sebe můžu říct, že projekty, které jsem chtěla nastartovat co nejdřív, se úspěšně rozjíždí. A na dlouhodobějších plánech se snažím usilovně pracovat.

Tady bys ale mohla být trochu konkrétní. Jaké věci se ti povedly rozjet?

Jako jeden z hlavních plánů jsem si stanovila realizaci spolupráce s FAMU, o které se mluvilo už delší dobu. Vzhledem k tomu, že spolu děláme rozhovor příhodně v den, kdy máme v DISKu Poctu Věře Chytilové, která měla velký mediální ohlas, můžu říct, že se ten záměr začíná dařit. Moc bych si přála, aby se projekt postupně chytl a diváci měli o filmy FAMU stále větší zájem. Je to podobné jako s herci v DISKu. Pro řadu z nich je působení v našem divadle začátkem kariéry. Člověk, kterého tady uvidíte, může za rok klidně dostat Thálii a za další rok být slavný na mezinárodní úrovni. Mimochodem, jeden takový filmový případ se nám tu už objevil. V rámci únorové projekce jsme promítali film *Atlantida*, který následně dostal Českého lva. To je podle mě super.

Jak hodnotíš sezonu z uměleckého hlediska?

Nevím, jestli mi takové hodnocení přísluší, ale řekla bych, že je to více méně klasická disková sezona. Vždycky tu máme jeden „kasaštyk“, prostě něco, na co diváci hrozně

slýší. Najdou se tu i z mého pohledu dost zajímavé inscenace, které ale diváky zase moc neberou. Přesto, nebo právě proto jsem ráda, že vznikly. Že dáváme tvůrcům prostor k seberealizaci.

Myslíš, že v profesionálních divadlech musí jít tvůrci proti svému uměleckému záměru jen proto, aby zinscenovali něco, co se bude líbit?

Dít se to může, hlavně v komerčních divadlech. V nich se běžně praktikuje i to, že málo navštěvované představení se po pár reprízách stáhne a nezáleží na tom, jak kvalitní bylo. Nám na repertoáru zůstávají celou sezonu všechny inscenace beze zbytku. Kde jinde by se to mohlo stát, než ve fakultním divadle, kde mají studenti možnost si cokoli vyzkoušet? Chápu, že může být někdy nepříjemné hrát pro poloprázdné hlediště, na druhou stranu je to velká škola života. A hlavně, nenutíme damáky, aby dělali věci, které se líbí. Jde nám především o naplnění jejich uměleckého záměru.

Ve funkci ředitelky jsi teprve necelou sezonu, v diskovém týmu už nějaký ten pátek pracuješ. Nebyla to pro tebe trochu nevýhoda?

Myslíš to, že jsem tu dlouho? Spíš ne. Je pravda, že po deseti letech působení na pozici vedoucí produkce se u mě mohla vyvinout určitá provozní slepota. Když jsem si podávala přihlášku do výběrového řízení, sama před sebou jsem se rozhodla, že svou znalost našeho divadelního zázemí vezmu jako výhodu. Rozhodně nejsem člověk, který by zavíral oči před problémy jenom proto, že DISK miluje. Naopak jsem se snažila postavit k nim čelem a zároveň si plně uvědomit potenciál divadla.

Přepadl tě někdy po nástupu do funkce pocit, že to nedáš? (Několik kafeřínový smích)

Jasně, mockrát! První měsíc byl ještě docela v pohodě, rozkoukávala jsem se a každý kolem mě chodil po špičkách. Ve druhém měsíci přišla krize. Skoro denně jsem si říkala, jestli tohle vůbec můžu zvládnout. Někdo by mohl říct, že DISK je malinké divadlo s pár

zaměstnanci a bandou studentů, kteří tu nejsou nastálo, a že to není nějaká extra zodpovědnost. Mně ale velmi rychle došlo, jak moc zodpovědná a náročná ta práce je. Roli v tom hrál i můj citový vztah k DISKu. Bála jsem se, že ho přivedu do záhuby. To už našťastí pominulo, často si ale kladu spoustu otázek. Říkám si, jestli dělám věci správně, jestli postupuju dobrým směrem. Pořád tam jsou nějaké pochybnosti a upřímně by bylo dost divné, kdybych si byla úplně jistá v kramflecích.

Co ti pomáhá tu občasnou nejistotu zvládat?

Řeknu to jednoduše, jsou to moji kolegové i nadřízení, kteří za mnou stojí a na které se můžu spolehnout. Pak taky spousta kafe a vína.

Já bych řekla, že ti v kariéře hodně pomohla tvoje – dovolím si říct – umanutost.

Asi jo. Teda, určitě jo!

Jsi tvrdohlavá?

Strázně moc. Nejsem člověk, který by šel přes mrtvoly a rozhodně nedělám věci, co by někomu mohly ublížit. Když si ale něco usmyslím, snažím se najít nějakou příjemnou cestu, jak k tomu dojít. Nicméně se budu muset naučit, že někdy to po dobrém nejde. Že je potřeba být trochu krutá a občas si malinko dupnout.

Když jsi začala studovat produkci, napadlo tě, že bys jednou mohla řídit DISK?

(Cinknutí skleničky, polknutí.) No tak to vůbec. Byla jsem opravdu umanutá, že chci dělat u divadla, pracovat se všemi těmi fascinujícími lidmi, být součástí divadelního světa. Celou dobu jsem si ale myslela, že budu produkční, nebo tajemnice v nějakém kamenném divadle. A ta vize mi stačila. Během studií jsem si kromě práce v DISKu vyzkoušela i nezávislou produkci, hlavně s Janem Nebeským. To byl super punk, sháněli jsme prapodivné věci a to mě bavilo. A zjistila jsem, že jsem v tom nějak dobrá, baví mě to a je to

něco pro mě. Vůbec bych si ale netroufla uvažovat o tom, že jednou budu stát v čele jakéhokoli divadla.

Rýpavá otázka na závěr. Nemyslíš si, že vedení divadla je spíš chlapská práce?

Haha, to je dost fuj otázka. Nemyslím si, že by to chlap zvládl líp. Vždycky jsem chlapům produkčním v určitém směru záviděla. Kluci většinou líp rozumí technice, zvládnou si odnést těžké věci a tak. S tou zodpovědností to u nich ale bývá horší. Termíny a chození na čas mívají často na háku. To já zase všude chodím o čtvrt hodiny dřív, plním deadliny a už jsem utáhla i pytel rašeliny, takže za mě dobrý. S tím si taky poradím. Ovládání techniky se holt pořád doučuju. Shrnula bych to tak, že každý vedeme divadlo jinak. Já se určitě víc dojímám, víc si беру věci k srdci, moc mi nejde nebyť emocionální. Chlapi to asi tolik neprožívají.

Rozhovor probíhal, jak jinak, u skleničky vína a malého občerstvení.

V dalších číslech vás plánujeme postupně seznámit s ostatními členkami naší diskové party. Hm, asi bych měla doplnit vinotěku. -šek-

Zajímavosti o Tereze:

Pochází z Tábora, kde před dvaceti lety začala její divadelní kariéra. V místním amatérském spolku debutovala rolí vodní vily v pohádce Vodník Mařenka. :) Kromě DISKu řídí a produkuje autorské divadlo **Cabaret Caletmbour**, které založili absolventi Činohry Milan Šotek, Igor Orozovič a Jiří Suchý z Tábora. Miluje ocet a cokoli s octovou příchuť. Vážně. Doma chová dva potkání seniory – **Oskara a Diora**. Když je toho na ní v divadle moc, jde si zastřílet z luky nebo ze vzduchovky.